

Arrest

nr. 177 650 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juli 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de bevoegde staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.01.2016 werd ingediend door:

Naam: C(...) A(...)

Voorna(a)m(en): E(...) A(...)

Nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis§2, bedoelde familieleden, die in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.'

Verder stelt artikel 47/3§2 van de wet van 15.12.1980 het volgende: 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1,2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich voegen of dat ze deel uitmaken van het gezin.'

Betrokkene vroeg op 26.01.2016 gezinshereniging aan in functie van zijn broer C(...) A(...), G(...) A(...) van Belgische nationaliteit. De referentiepersoon bewam de Belgische nationaliteit op 12.05.2015, waardoor betrokkene eigenlijk geen toepassing meer kan genieten van art. 47/1, 2°, immers dit is enkel van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie, niet op gezinsleden van Belgen.

Voor zover de referentiepersoon houder zou zijn van beide nationaliteiten en alsnog in deze dus zijn Spaanse nationaliteit zou wensen in te roepen dient opgemerkt te worden dat niet afdoende werd bewezen dat betrokkene ofwel reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, ofwel deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van de aanvraag legt betrokkene de volgende documenten over: stortingen via Athena Money Transfert, Ria en Choice, samenstelling gezin dd 06.10.2015, verbintenis tot ten lasteneming dd 07.01.2015, document dd 18.11.2015 waarin betrokkene verklaart geen eigendommen en geen inkomsten te hebben in het land van origine, loonfiches op naam van de referentiepersoon, document dd 13.09.2012, attest OCMW dd 16.11.2015.

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd, dient er reeds een materiële/financiële afhankelijkheid te zijn van betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Vooreerst voor wat betreft het bewijs van onvermogen in het land van origine dient te worden vastgesteld dat het hier slechts een verklaring op eer betreft door betrokkene zelf.

Nergens uit het document blijkt dat de Colombiaanse autoriteiten deze verklaringen hebben gecheckt. Een verklaring op eer kan niet als voldoende bewijs van onvermogen worden beschouwd, het gesolliciteerd karakter ervan kan niet worden uitgesloten. Verder, wat betreft de bedragen die werden overgemaakt aan betrokkene. Deze blijken jaar na jaar nogal te schommelen en in de laatste jaren van betrokkenes verblijf in eigen land steeds minder te zijn gaan bedragen nl. 500 euro in 2012 215 euro in 2013 en 175 € in 2014. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene was aangewezen op deze bedragen om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften in eigen land. Daartoe zijn de bedragen te laag. Gezien de negatieve evolutie is het ook redelijk te stellen dat betrokkene de laatste paar jaar kennelijk minder hulp nodig had, wat eerder een verbetering van zijn situatie en eigen vermogen mag veronderstellen. Alle andere bedragen die werden overgemaakt, kunnen niet in aanmerking worden genomen gezien deze aan andere personen werden overgemaakt. Opvallend is trouwens ook dat uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij op 3.10.2015 de Schengenzone is ingereisd, het laatste bedrag werd echter overgemaakt door de referentiepersoon aan betrokkene in 2014 (13.09.2014). Gezien al deze opmerkingen kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene, voorafgaandelijk aan de komst naar België, ten laste was van de referentiepersoon.

Betrokkene heeft evenmin aangetoond reeds van in het land van herkomst of origine deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. De samenstelling gezin dd 06.10.2015 handelt over de periode in België van de referentiepersoon.

Betrokkene staat er niet op vermeld. Enig ander document dat betrokkene in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, wordt niet aangebracht.

Omdat er op geen enkele manier voldaan is aan de verblijfsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Eerste middel:

- *Schending van het artikel 47 van de Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en het artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;*
- *Schending van het redelijkheidsbeginsel ;*
- *Schending van de zorgvuldigheidsplicht ;*
- *Schending van het vertrouwensbeginsel ;*
- *Schending van artikel 8 E.V.R.M. en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;*
- *Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting ;*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- *Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet.*

4.1.1.

De verweerster heeft de aanvraag van de verzoeker, luidens de beslissing, geweigerd om de volgende redenen

(...)

4.1.2.

Vooreerst stelt verweerster dat verzoeker geen toepassing kan maken van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, omdat de broer van verzoeker de Belgische nationaliteit geniet.

Echter geniet de broer van verzoeker de dubbele nationaliteit. Verzoeker geniet ook nog steeds de Spaanse nationaliteit. Dit blijkt ook duidelijk uit de Spaanse identiteitsdocumenten van de heer C(...) A(...), G(...) A(...).

Nu de broer van verzoeker nog de Spaanse nationaliteit, kan verzoeker zich evident nog beroepen op de Spaanse nationaliteit om de aanvraag te doen.

4.1.3.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Samengevat houdt dit in dat iemand zich deze bepaling kan beroepen op de gezinshereniging in één van de volgende gevallen:

- *Er is een deugdelijk bewezen duurzame partnerrelatie met de economisch actieve Unieburger*
- *Men is in het land van herkomst ten laste van of maakt deel uit van het gezin van de Unieburger.*
- *Men heeft door ernstige gezondheidsredenen, een persoonlijke verzorging door de Unieburger strikt nodig.*

Verzoeker behoort duidelijk tot de tweede groep.

4.1.4.

Ter staving van de aanvraag heeft verzoeker volgende documenten overgemaakt:

- *Storting van Athena Money transfer ;*
- *Storting van Ria ;*

- Stortingen via Chose ;
- Attest samenstelling gezin ;
- Verbintenis tot ten lasteneming ;
- Attest waarin betrokkene verklaart geen eigendommen, noch inkomsten te hebben in het land van origine ;
- Loonfiches op de naam van de broer van verzoeker ;
- Document dd. 13/09/2012 ;
- Attest OCMW.

Ondanks het voorliggen van al deze documenten, meent de Dienst Vreemdelingezaken dat verzoeker niet afdoende heeft bewezen dat hij reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

4.1.5.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verweerster de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Dit is in casu niet gebeurd.

De beslissing is niet met de nodige zorgvuldigheid voorbereid.

Bij de feitenvinding heeft de verweerster een flagrante fout gemaakt, door niet alle documenten in aanraking te nemen. Immers blijkt uit de ingediende documenten wel degelijk een tenlasteneming.

4.1.6.

- 4.1.6.1.

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

- 4.1.6.2.

De voorwaarde dat je 'ten laste' bent van de Unieburger moet volgens de memorie van toelichting bij de Verblijfswet, geïnterpreteerd worden conform de rechtspraak van het Hof van Justitie

Volgens het HvJ is 'het ten laste zijn' een feitenkwestie en mag dit op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

- 4.1.6.3.

De Europese Commissie heeft verdere toelichting verstrekt omtrent hoe de voorwaarde 'ten laste zijn' in een mededeling rond vrij verkeer.

De mededeling stelt:

"Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen"

- 4.1.6.4.

Verzoeker heeft een verklaring onder eed afgelegd voor de Colombiaanse ambassade.

a)

Verzoeker kan er niet aan doen dat Colombia niet voorziet in officiële documenten waaruit blijkt dat verzoeker geen inkomen geniet, noch eigendommen heeft.

Het betreft een negatief bewijs en niet alle landen registreren de onroerende eigendommen van hun onderdanen. Ook het feit dat er geen inkomsten zijn, zal niet in alle landen bewezen kunnen worden. De Dienst Vreemdelingenzaken lijkt echter voorbij te gaan aan het feit dat Columbia dit niet doet. Verzoeker heeft al het mogelijke gedaan om te bewijzen dat hij effectief aangewezen is op de materiële steun van zijn broer.

b)

De beslissing stelt 'Nergens uit het document blijkt dat de Columbiaanse autoriteiten deze verklaringen hebben gecheckt'. Echter mag dit niet aan verzoeker verweten worden. Verzoeker heeft zich tot de autoriteiten gericht en kan zelf niet verantwoordelijk gehouden worden voor het feit dat de autoriteiten dergelijke controle niet uitvoert of deze documenten uitgeeft.

Bovendien heeft het Hof van Justitie duidelijk geoordeeld dat het bewijs van 'afhankelijkheid' Door elk middel mag bewezen worden, inclusief een verklaring op eed.

c)

Volgens de Europese Commissie en het Hof van Justitie mag de tenlasteneming met elk passend middel worden geleverd.

Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen.

De Dient Vreemdelingenzaken miskent echter wel de rechten van verzoeker, door te stellen dat het document van de ambassade geen afdoende bewijs vormt.

4.1.7.

Bovendien heeft verzoeker nog verschillende andere bewijzen toegevoegd.

Hieromtrent stelt de beslissing:

'Verder, wat betreft de bedragen die werden overmaakt aan betrokkene. Deze blijken jaar na jaar nogal te schommelen en in de laatste jaren van betrokkene's verblijf in eigen land steeds minder te zijn gaan bedragen nl. 500 euro in 2012, 215 euro in 2013 en 175 € in 2014. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene was aangewezen op deze bedragen om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften in eigen land'

a)

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan.

Het staat onomstotelijk vast dat verzoeker gesteund werd door zijn broer. Zonder de financiële steun van zijn kon verzoeker onmogelijk instaan voor de basisbehoeften.

b)

Er dient opgemerkt dat de bedragen die de broer van verzoeker heeft overgemaakt zijn veel hoger dan de bedragen die de verweerster neerschrijft in de beslissing.

Verzoeker heeft ook alle banktransfers die hij actuele aan het verzoekschrift voorlegt, bij zijn aanvraag gevoegd.

Verzoeker erkent dat hij niet steeds naar hetzelfde rekeningnummer heeft overgeschreven.

Echter is hier een logische verklaring voor.

In een dermate corrupte staat als Columbia, durfde de broer van verzoeker het niet aan om deze bedragen telkens naar eenzelfde rekeningnummer te transfereren. Immers had hij schrik dat vanwege de corruptie en de grote bedragen, de sommen geld zijn broer anders nooit zouden bereiken. Verzoeker schakelde dus vrienden en familieleden in die hij kon vertrouwen, om het geld bij aan zijn roer te bezorgen.

In totaal ondersteunt de broer van verzoeker hem al jaren en heeft hij zeer grote bedragen aan verzoeker bezorgd.

De andere personen aan wie de heer Colorado Angelo, Gustavo Adolfo geld transfereerde, waren voornamelijk gezinsleden. Het geld werd duidelijk gebruikt om te voorzien in de behoeften van verzoeker en nog andere gezinsleden. Dat het familieleden zijn, voornamelijk ouders, kon verzoeker reeds staven aan zijn attest van de Burgerlijke stand.

c)

Uit de stukken die verzoeker reeds toevoegde bij zijn aanvraag en nu nog eens toevoegt aan zijn verzoekschrift blijkt dat de referentiepersoon volgende bedragen heeft getransfereerd de afgelopen jaren

2009

13/07/2009: € 285.42

59/09/2009: € 720.00

19/10/2009: € 607.00

20/11/2009: € 587.00

€ 2199.42

2010

08/01/2010: € 197.00

20/01/2010: € 460

17/02/2010: € 1577.65

27/03/2010: € 122.93

24/04/2010: € 260.00

22/05/2010: € 1632.00

12/07/2010: € 1006.00

02/08/2010: € 867.00

03/08/2010: € 1512.00

11/08/2010: € 260.00

07/09/2010: € 410.00

16/12/2010: € 207.00

€ 8511.58

2011

16/02/2011: € 611.80

23/02/2011: € 1260.00

05/05/2011: € 110.00

10/05/2011: € 507.00

17/08/2011: € 907.00

24/08/2011: € 417.00

22/09/2011: € 337.00

€ 4149.8

2012

30/01/2012: € 200.00

27/08/2012: € 107.00

23/10/2012: € 207.00

€ 514.00

2013

06/06/2013: € 400

16/08/2013: € 220.00

07/11/2013: € 408.00

€ 1028

2014

24/01/2014: € 1510.00

05/02/2014: € 115.00

13/02/2014: € 1585.00

21/03/2014: € 301.00

24/04/2014: € 295.00

30/05/2014: € 305.00

05/06/2014: € 155.00

27/06/2014: € 300.00

05/08/2014: € 310.00

05/08/2014: € 45.00

02/09/2014: € 310.00

03/10/2014: € 61.04

04/10/2014: € 301.78

18/11/2014: € 295.00

19/11/2014: € 175.00

18/12/2014: € 305.00

€ 6368.82

2015

05/02/2015: € 200.00

12/03/2015: € 290.00
16/04/2015: € 255.00
20/05/2015: € 289.19
20/05/2015: € 70.78

€ 1104.97

De bedragen liggen veel hoger dan blijkt uit de weigeringsbeslissing.

Alle bedragen werden overgemaakt aan verzoeker en de personen die op hetzelfde adres inwonen om te voorzien in de basisbehoeften

In 2010 bedroeg het 2199.42 euro, in 2011 8511.58 euro, in 2012 4149.8 euro, in 2013 1028 euro, in 2014 6368.82 euro en zelfs in 2015 ontving verzoeker 1104.97 in amper 5 maand .

Het is evident zo dat dit geld verzoeker in Colombia hielp om in zijn basisbehoeften te voorzien. Verzoeker had samen met zijn familie dit geld nodig om te overleven.

In tegenstelling tot wat de beslissing leest is het niet zo dat de bedragen te laag zouden zijn om verzoeker te hopen voorzien in zijn basisbehoeften, noch dat het laatste bedrag reeds zou overgemaakt zijn in 2014.

Verzoeker heeft tot vlak voor zijn vertrek geld ontvangen van de referentiepersoon.

4.1.8.

De motivering dat betrokkene evenmin aangetoond heeft dat het hij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, is niet dienstig, nu verzoeker reeds duidelijk heeft aangetoond dat hij ten laste is van de referentiepersoon, de heer G.A., C.O..

4.1.9.

De beslissing is niet genomen op grond van alle voorliggende documenten, noch werden de aangehaalde wetsbepalingen correct toegepast.

De vernietiging van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen."

2.1.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familie leden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)."

Artikel 47/3 van diezelfde wet bepaalt het volgende:

"(...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)."

Het wordt niet betwist dat verzoeker zich in de 2° hypothese bevindt van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Hij heeft zijn aanvraag ingediend in functie van zijn broer. Het argument met betrekking tot diens nationaliteit is niet dienstig: uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij na een eerste overweging, alsnog is overgegaan tot het onderzoek van de aanvraag in het licht van de mogelijke dubbele nationaliteit van de broer, zodat het motief met betrekking tot diens Belgische nationaliteit, en het feit dat verzoeker daardoor geen aanspraak zou kunnen maken op artikel 47/1, 2° een overtollig motief is;

De verdere argumentatie van verzoeker heeft in wezen betrekking op diens overtuiging dat de verwerende partij niet afdoende rekening heeft gehouden met de door hem bijgebrachte stukken. Deze argumentatie kan slechts in verband worden gebracht met de vermeende schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van het voormelde artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de mate dat verzoeker erop wijst dat het bewijs van het ten laste zijn met elk passend middel kan worden geleverd, en dat het hem niet ten kwade kan worden geduid dat de autoriteiten in zijn land van herkomst niet voorziet in officiële documenten waaruit blijkt dat hij geen inkomen geniet en geen eigendommen heeft, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat de aanvraag niet werd geweigerd omdat geen officiële documenten werden neergelegd. In tegendeel, de verwerende partij heeft alle door verzoeker bijgebrachte stukken onderzocht.

Het gegeven echter dat het de aanvrager vrijstaat alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen, houdt daarentegen niet in dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste zijn. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Verzoeker betwist niet dat het door hem bijgebrachte bewijs van onvermogen is gesteund op zijn verklaringen, en al evenmin dat deze verklaringen niet door de Columbiaanse overheden worden nagegaan. Hij toont dan ook niet aan dat het kennelijk onredelijk is dat op dit document te beschouwen als een verklaring op eer dat niet als voldoende bewijs van onvermogen kan dienen.

Verzoeker betoogt verder dat de bedragen die zijn broer hem heeft overgemaakt veel hoger zijn dan deze die worden vermeld in de bestreden beslissing.

De gemachtigde heeft daarover het volgende gemotiveerd:

“(…)wat betreft de bedragen die werden overgemaakt aan betrokkene. Deze blijken jaar na jaar nogal te schommelen en in de laatste jaren van betrokkenes verblijf in eigen land steeds minder te zijn gaan bedragen nl. 500 euro in 2012 215 euro in 2013 en 175 € in 2014. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene was aangewezen op deze bedragen om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften in eigen land. Daartoe zijn de bedragen te laag. Gezien de negatieve evolutie is het ook redelijk te stellen dat betrokkene de laatste paar jaar kennelijk minder hulp nodig had, wat eerder een verbetering van zijn situatie en eigen vermogen mag veronderstellen. Alle andere bedragen die werden overgemaakt, kunnen niet in aanmerking worden genomen gezien deze aan andere personen werden overgemaakt. Opvallend is trouwens ook dat uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij op 3.10.2015 de Schengenzone is ingereisd, het laatste bedrag werd echter overgemaakt door de referentiepersoon aan betrokkene in 2014 (13.09.2014).”

Verzoeker erkent dat deze niet steeds naar hetzelfde rekeningnummer werden overgeschreven maar stelt dat dit te maken heeft met de corruptie in Columbia en dat de derden aan wie de gelden werden overgemaakt voornamelijk gezinsleden waren, en voornamelijk zijn ouders, hetgeen hij kon staven aan zijn attest van Burgerlijke stand.

Nazicht van de stukken die zich in het administratief dossier bevinden leren dat de door de verwerende partij genoemde bedragen wel degelijk correct zijn, in zoverre de stukken betrekking hebben op geldtransfers vanwege de referentiepersoon aan verzoeker. Alle andere geldtransfers gaan ofwel uit van een derde, ofwel zijn ze bestemd voor een derde. Het is niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat de verwerende partij geen rekening houdt met dergelijke stukken, nu ze niet het bewijs in zich houden dat de aanvrager zelf, verzoeker dus, ten laste was van zijn broer, de referentiepersoon. Verzoekers

argument doet daaraan geen afbreuk, temeer nu wel wordt beweerd, maar op geen enkele manier wordt aangetoond dat de betrokkenen allemaal op hetzelfde adres woonden, samen met verzoeker.

2.1.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij de stukken van het dossier heeft miskend, deze op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld of onwettig zou hebben gehandeld. Deze vaststelling volstaat om het eerste middel te verwerpen: aan de verschillende middelonderdelen wordt –voor zover ze al ontvankelijk zijn, nu sommige zelfs op geen enkele wijze worden toegelicht – immers geen andere draagwijdte verleend dan hetgeen werd vastgesteld.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“Tweede middel

- Schending van het artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;
- Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van de proportionaliteit en het redelijkheidsbeginsel ;
- Schending van het art. 8 EVRM en het art. 74/13 van de vreemdelingenwet ;
- Schending van de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de motiveringsplicht.

4.2.1.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, §4, 5de lid van het vreemdelingenbesluit.

Immers, in de bestreden beslissing staat te lezen dat verzoeker een termijn van dertig dagen krijgt om het grondgebied te verlaten.

Art. 52, §4, 5de lid van het vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af. De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfkaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen. Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfkaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfkaart. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Uit deze bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

4.2.2.

Integendeel, uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat verweerster de mogelijkheid doch niet de plicht heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven in een bijlage 20.

Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording “desgevallend” de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing bijlage 20.

Deze keuzevrijheid wijst op een zekere discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerster beschikt.

Verzoeker kan verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State ter zake, namelijk RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340 aangaande artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit:

“Anders dan verzoekende partij voorhoudt, kan uit de bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.”

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd:

"Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire

bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur"

(zie I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele concrete motivering werd gegeven waarom verweerster heeft gekozen om bij de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden ook een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Een loutere verwijzing naar een wetsartikel volstaat niet, enerzijds dient een belangenafweging te worden gemaakt op basis van art. 8 EVRM (zie onder) anderzijds volstaat een loutere vermelding van een artikel geenszins, verweerster dient te specifieke situatie na te gaan om haar bevel te motiveren in het licht van het proportionaliteitsbeginsel.

Daarnaast is het geenszins ondenkbaar dat een persoon bijvoorbeeld op een andere manier kan toegelaten zijn tot het grondgebied. Verweerster doet hier geen enkel onderzoek ter zake, zij verwijst louter naar een artikel uit de wet.

Nochtans is verweerster voldoende op de hoogte van het feitelijk gezinsleven dat verzoeker heeft. Immers heeft hij een gezinshereniging op basis van de banden met zijn broer gevraagd.

Minstens diende verweerster op de hoogte te zijn van het gezinsleven nu zij daartoe een zorgvuldig onderzoek dient te voeren.

4.2.3.

Daarenboven is het disproportioneel en onredelijk gelet op de feitelijke omstandigheden om van verzoeker te verwachten dat hij ons grondgebied zou moeten verlaten gelet op art. 8 EVRM.

Gezien het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende noch proportioneel werd gemotiveerd hoewel art. 52, §4, 5de lid van het vreemdelingenbesluit duidelijk stelt dat een bevel slechts wordt gegeven in het geval van verzoekster "desgevallend", zijn de artikelen 52 van het vreemdelingenbesluit en de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de motiveringsverplichting geschonden.

4.2.4.

De bestreden beslissing is te meer nietig nu bij een beslissing tot verwijdering rekening dient te worden gehouden met het art. 74/13 Vw.

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

(zie art. 74/13 Vw.)

Nochtans werd geen enkele rekening gehouden met het feit dat verzoeker hier een waarachtig gezinsleven heeft op ons grondgebied.

"In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij stipt te dien einde aan dat zij een verklaring van wettelijke samenwoning met haar partner wenst af te leggen en dat haar partner bovendien zwanger is van haar. Zij benadrukt dat de verwerende partij ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening dient te houden met het familieleven, hetgeen in casu niet is gebeurd. Tot slot stelt de verzoekende partij dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet refereert naar artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt. De Raad stelt vast dat in de verwijderingsmaatregel geen enkele motivering terug te vinden betreffende het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hiermee rekening zou zijn gehouden. De verwerende partij was op de hoogte van het bestaan van een al dan niet vermeende partner van de verzoekende partij. Noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier is een afweging terug te vinden aangaande het al dan niet bestaan van een gezinsleven in hoofde van de verzoekende partij."

(zie RvV, 27 augustus 2014, 128.276).

Art. 74/13 Vw. stelt zeer duidelijk dat verweerster verplicht is om rekening te houden met het gezinsleven.

Op verweerster ligt aldus de plicht om uitdrukkelijke op grond van art. 74/13 Vw. te motiveren waarom zij ondanks het gezinsleven het noodzakelijk acht om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Nergens in de bestreden beslissing kan echter gelezen worden of, hoe en op welke manier dan wel werd rekening gehouden met het gezinsleven.

Artikel 8 EVRM beschermt het gezins- en familieleven, gezien de feitelijke omstandigheden kan hier in casu geenszins het familieleven worden betwist.

Het respect voor art. 8 EVRM in hoofde van de staat is niet enkel een negatieve verplichting, maar houdt ook een positieve verplichting (Marckx et Johnston : EHRM, 13 juni 1979, Marckx/Belgique, serie A, nr. 31, p. 15; EHRM, 18 december 1986, Johnston/Ierland, serie A, nr. 112, p. 25.), (EHRM, 22 juni 1989, Eriksson /Zweden, serie A, nr. 156; EHRM 23 sept. 1994, Hokkanen/Finland, serie A, nr 299-A).

Inmengingen op art. 8 EVRM kunnen enkel gebeuren wanneer deze voorzien zijn in de wet en noodzakelijk in een democratische samenleving. Hieromtrent dient een belangenafweging te gebeuren. (EHRM, 5 februari 2002, Conka / Belgique, § 83).

De bestreden beslissing motiveert geenszins welke belangenafweging werd gemaakt of waarom de bestreden beslissing art. 8 EVRM niet zou schenden.

“Verzoekster maakt aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van haar huwelijk en het feit dat zij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de betrokken echtgenoot had ingediend. Dat wordt overigens niet ontkend in de nota. Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. De verwerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 van het EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).” (RvV 18 december 2015, 135.526).

“In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij stipt te dien einde aan dat zij een verklaring van wettelijke samenwoning met haar partner wenst af te leggen en dat haar partner bovendien zwanger is van haar. Zij benadrukt dat de verwerende partij ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening dient te houden met het familieleven, hetgeen in casu niet is gebeurd. Tot slot stelt de verzoekende partij dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet refereert naar artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt. De Raad stelt vast dat in de verwijderingsmaatregel geen enkele motivering terug te vinden betreffende het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hiermee rekening zou zijn gehouden. De verwerende partij was op de hoogte van het bestaan van een al dan niet vermeende partner van de verzoekende partij. Noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier is een afweging terug te vinden aangaande het al dan niet bestaan van een gezinsleven in hoofde van de verzoekende partij.” (RvV, 27 augustus 2014, 128.276).

De bovenvermelde bepalingen zijn aldus zonder meer geschonden.

4.2.5.

Het moge duidelijk zijn dat de verweerster een uiterst summiere standaardbeslissing heeft genomen omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten, zonder op de minste wijze de persoonlijke elementen en zelfs de feiten in acht te nemen.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond

waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Het middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel is gemotiveerd als volgt:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Artikel 8 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 vermeldt die werd toegepast. Hieraan is alvast voldaan. Verzoeker stelt dat het, gelet op de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om al dan niet een bevel om het grondgebied af te leveren, niet volstaat om te verwijzen naar de wettelijke basis, zonder meer. Hij betoogt vooreerst dat een persoon op een andere manier kan zijn toegelaten op het grondgebied.

De bestreden beslissing vermeldt dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken. Deze vaststelling volstaat om toepassing te kunnen maken van de gehanteerde bepaling. Indien verzoeker van mening is dat deze vaststelling niet correct is omdat hij op andere gronden zou zijn toegelaten tot verblijf, dan komt het hem toe om dat aan te tonen. Hij blijft daartoe volledig in gebreke.

Voorts meent verzoeker dat de bestreden beslissing had moeten worden gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin ook wordt verwezen naar het gezins- en familieleven, en het proportionaliteitsbeginsel.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, d.i. de zgn. ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoeker moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn broer aantonen, wil hij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens*

bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.” (§32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als “*andere familieleden van een burger van de Unie*”: “*de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*”.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst “*ten laste*” te zijn van referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8 van het EVRM. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de beoordeling van het eerste middel is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf niet deugdelijk zou zijn genomen.

Er werd dus niet aangetoond dat verzoeker reeds van voor zijn aankomst in België “*ten laste*” was van zijn broer of toen al deel uitmaakte van diens gezin. Verzoeker stelt dan wel dat het thans bestaande, actuele familieleven niet kan worden betwist, maar hij gaat eraan voorbij dat hij geen concrete elementen aanbrengt om een beschermenswaardige band met zijn broer aannemelijk te maken: de loutere samenwoning toont niet afdoende aan dat er in casu sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij niet zelfstandig kan functioneren hetgeen des te meer klemt nu hij gedurende lange tijd gescheiden leefde van zijn broer.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn broer, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoeker zich niet op deze bepaling kan beroepen en al evenmin bij het argument dat de verwerende partij hierover –of over het proportionaliteitsbeginsel- had moeten motiveren in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Derhalve kan evenzeer worden vastgesteld dat verzoeker de schending van artikel 74/13 niet dienstig kan inroepen, nu hij het gezinsleven met zijn broer niet aannemelijk heeft gemaakt en hij over de andere elementen waarmee krachtens deze bepaling rekening moet worden gehouden met geen woord rept. Verzoeker heeft om die reden evenmin belang bij zijn argument dat hierover had moeten worden gemotiveerd in het bevel.

2.2.3. Aangezien ook het tweede middel geen andere draagwijdte heeft dan hiervoor besproken, kan worden volstaan met de vaststelling dat niet is aangetoond dat de verwerende partij onwettig of onzorgvuldig heeft gehandeld, dan wel niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS